

מאי שייך כאן פלוגתא דר' מאיר ור' יוסי (דמסקי') [דהא מסקינן] בתמורה פרק כיצד מערימין [דף כהו] עלה דההיא משנה הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים ר' מאיר סבר מדההיא לי' למימר תמורת עולה ושלמים ואמר הכי ש"מ מיהדר אהדר בי' והוה לי' (למימר) ת) כאומר תחול זו ואח"כ תחול זו אלמא דאי אמר תמורת עולה ושלמים הוה מודה לר' מאיר והכא לשמו ושלא לשמו הוי כתמורת עולה ושלמים ותירץ ר' דרבא לטעמי' דאמר בפ"ב דזבחים [דף ל.] דפליגי אפי' באומר תמורת עולה ושלמים דאמר התם איבעיא להו הרי זו תמורת עולה ושלמים מהו. אמר אביי בהא ודאי מודה ר' מאיר רבא אומר עדיין היא מחלוקת. ולי נראה דאפילו לאביי דסבירא לי' התם דפליגי במאי דפליגי ולא פליגי במאי דלא פליגי במתניתא א) נמי איכא למימר בההוא ענין דדייק בתמורת עולה תמורת שלמים דהא לשמו היינו לשם פסח [ושלא לשמו] לשם שלמים ומצי למימר דסבר ר' מאיר מדהוה לי' למימר לשם פסח ושלמים ואמר לשם פסח לשם שלמים ש"מ מהדר הדר הלכך מתני' ר' יוסי היא דקתני לשמו ושלא לשמו פסול כיצד לשם פסח ולשם שלמים דלר' מאיר הוי כשר כדמפרש. וא"ת לר' יוסי אמאי פסול דעל כורחין בהא הוה מודה לר' מאיר דמהדר קא מהדר בי' דהא התם לא פליג עליה דר' מאיר אלא משום דסבר אי [אמינא] תמורת עולה ושלמים הוה (אמינא) ב) פלגא תמורת עולה ופלגא תמורת שלמים וקדושה אינה ג) קריבה להכי אמר תמורת עולה תמורת שלמים למימרא דכולה עולה דכולה שלמים ויביא בדמי חצי' עולה ובדמי חצי' שלמים וא"כ הכא דלא שייך האי טעמא אית לן למימר מהדר קמהדר בי'. וי"ל דהכא נמי סבור האדם שאמר ד) לשם פסח ושלמים יפסל יותר משום דמשמע חציו לשם פסח וחציו לשם שלמים. ועוד ה) לא מיתוקם האי דיוקא דהכא אלא אליבא דרבא דמייתי לקמן בפירקין [דף סג.] גבי אחרים אומרים הקדים מולין לערלים כשר ערלים למולין פסול וקאמר לימא קסברי אחרים אינה לשחיטה אלא לבסוף

של ט"ו אמרי' לקמן באלו דברים [דף עו:] שאינה דוחה א"כ האי קרא דלא ילין [לאו] בי"ד שחל להיות בשבת מיירי ומפרש דה"ק שמרהו שלא יבא לידי בל ילין שתקריב בעודו ז) יום בשעה הראוי' לו והשתא תימה הוא לפי התלמוד שלנו כשהקשה מלא ילין לבקר זבח חג הפסח הוה לי' לאקשווי מלא ילין חלב חגי דלא הוי מצי לשנווי בי"ד שחל להיות בשבת ועוד תימה לי לבן תימא דדריש לקמן פ' אלו דברים [דף ע.] חגיגה הבאה עם הפסח הרי הוא כפסח דזבח חג (דחגיגה) [זה חגיגה] היכי מיתוקם האי קרא בשבת הא מודה דלא דחי שבת כדמוכח שמעתין דהתם [דף עו:] דחשיב לי' טעמא דפירושים ק) וההיא דחלב חגי נראה דלאו פירכא הוא דבחגיגת חמשה עשר איירי כדמוכח בפ' אלו דברים [דף עא:] דדריש מיני' אימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה ודבר תימא הוא על ירושלמי דפריך מינה. וי"ל דבן תימא [ס"ל] כר' שמעון ר) דחלבי חול קרבין ביו"ט אי נמי בן תימא יפרש כמו הירושלמי שמרתו שלא יבא לידי בל ילין. ועוד תימה לר' מנא לי' לתלמודא דלא ילין לבקר זבח מיירי באימורין דילמא בנותר דבשר מיירי ולמצות לא ילין אתא ובשר ודאי כל הלילה ילין דהא כר' עקיבא אוקימנא לסוגיא דהכא ושמעי' לי' לקמן בשלהי מכלתין [דף קנ:] [דפסח נאכל כל הלילה] עד שעת חפזון וכי תימא דמלא תותירו דכתוב בפסח נפיק הא על כרחין מוקמי' בפירקין לקמן [דף סג.] להאי קרא בנותר [דבשר] דמחיים שוחט על חמץ של אחד מבני חבורה מדכתב לא ילין אבתרי' דמשמע הכי ש) דקיימא עלי' בבל ילין ועוד לקמן פ' אלו דברים [דף ע.] דרשי' לבן תימא דחגיגת י"ד אינו נאכל אלא ליום ולילה דזבח חג זו חגיגה ואמר רחמנא לא ילין ואיכא למימר דמשמע לי' לתלמודא דבכולה מילתא דזבח מיירי הכא [בין] בבשר בין באימורין מדלא כתב חלב כמו גבי חלב חגי ומדלא כתב לי' גבי אכילה כמו לא תותירו דכתיב גבי ואכלו את הבשר ש"מ בתרוויהו משתעי'.

בעבודה אחת תנן ור' יוסי היא. תימה לר'

ז ה ב ש ב א

קריבה. ד) שכשיאמר, או שאם יאמר. ה) ומיהו צ"ל, וכן הוא בתוס'.

ז) שתקריב מבעוד יום. ק) דפרושים. ר) כר' ישמעאל. ש) דמשמע הני דקיימא עלי' כר'. ת) ט"ס. א) במתניתין. ב) מותר. ג) ואינה

וכדרכא דאמר עדיין היא מחלוקת פי' דסבר דפליגי ר' מאיר ור' יוסי בתפוס לשון ראשון אפי' בכי האי גוונא אע"ג דאינה לשחיטה אלא לבסוף וברגע אחרון יש לשניהם לחול וסבר ר' מאיר התם תפוס ללשון ראשון אע"פ שלא חל בשעה שאמרו עד סוף השחיטה שאז נאמרו שניהם דרבא ודאי הכי הוה מפרש מילתא דאחרים דהכי סבירא לי' דעדיין היא מחלוקת בזבחים [דף ל.]. וסבר נמי התם דאינה לשחיטה אלא לבסוף והכא נמי הכי סבירא לי' דלרבה ואביי דלקמן סבירא ו) להו דישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף ואית להו דחיילי תרוויהו כמו שפי' לקמן לר' מאיר וא"כ לא הוה מכשיר הכא לדידהו בלשמו ושלא לשמו [אפילו] בעבודה אחת.

דף ס ע"א. אבל בשתי עבודות אפילו ר' מאיר מודה. וא"ת היכי מיתוקמא מתני' כר' מאיר הא קתני סיפא (טמאין וטהורין) [לטמאים ולטהורים] כשר ואמאי נימא תפוס לשון ראשון כיון דאינה לשחיטה אלא לבסוף עדיין היא מחלוקת, וי"ל דמתני' כגון דקיימי קמי' טמאין [וטהורים] ואמר הריני שוחט לאלו תדע דבע"א לא משכחת מקצת ערלה דלא פסולא ז) לר' מאיר אליבא דרבא דאמר דאינה לשחיטה אלא לבסוף.

אי בשתי עבודות היינו רישא. וא"ת אמאי לא מוקי תרוויהו בשתי עבודות ורישא ששחט בסתמא יזרק שלא לשמו וסיפא דאמר הריני שוחט לשמו ובשעת זריקה אמר הריני זורק שלא לשמו דהשתא אצטריך תרוויהו דאי מרישא הוה אמינא משום דאמר הוכיח סופו על תחילתו אבל אי אמר בהדיא לשמו בתחלה לא עקר לי' שלא לשמו אפי' בשתי עבודות להכי אצטריך [סיפא]. וי"ל דסברא הוא דבשתי עבודות אין מועיל מפרש יותר מסתם.

ור' יוסי היא. בפ"ב דזבחים [דף כט:] תנן (כל) ח) כזית למחר כזית בחוץ פסול ואין בו כרת (אומר ט) ר' יהודה זה הכלל כל שמחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ואמר אלפא בגמרא מחלוקת בשתי עבודות אבל בעבודה אחת דברי הכל עירוב מחשבות הוי.

ואומר ר' דהיינו כר' יוסי כדמשמע הכא דבעבודה אחת פליגי ולר' מאיר אין מבטל דזבוח אחרון את הראשון א"נ סבירא לי' כההיא לישנא דר' יוחנן דבמאי דפליגי פליגי, ולא פליגי במאי דלא פליגי ואתיא דברי י) הכל, אבל קשה לר' דקאמר התם ור' יוחנן [אמר] אף בעבודה אחת מחלוקת הרי דפליגי נמי בעלמא בתפוס לשון ראשון וקשה לההוא לישנא דאמר ר' יוחנן דוקא במאי דפליגי פליגי וצריך לומר דההוא לישנא סבר דלא אמר ר' יוחנן לההוא מילתא בעולם ואין סברא לתרץ דדוקא ר' יהודה ורבנן פליגי אבל ר' מאיר ור' יוסי לא.

והיינו בעיא דרב פפא. פי' והשתא מיתוקמא שפיר בעיא דרב פפא שלא היה [יכול] לפושטה מן המשנה אבל אם נפרש כפי' הקונטרס יש לתמוה משום דמקשי ר' לר' יוחנן בפ"ק דזבחים [דף י.]. דאמר מחשבין מעבודה לעבודה ושקיל וטרי בה רב פפא ודילמא מחשבין מעבודה לעבודה לא הוה לי' למשבק ר' יוחנן דאמר בהדיא מחשבין ולקוט רב פפא אי לאו משום דאירי הכא ששאל הבעיא וכן מצא ר' בספר ישן בעי רב פפא וכן גר"ח. ולי נראה לפרש והיינו בעיא דרב פפא וכן במה ששאל רב ספרא כ) בעבודה אחת תנן או בשתי עבודות הנך שתי עבודות היינו כגון שחט [לשמו] על מנת לזרוק דמו שלא לשמו.

שלא לשחון ולשחון מיבעיא. וא"ת כי אמרינן נמי בעבודה אחת תקשי לי' הכי השתא לשמו ושלא לשמו פסול שלא לשמו ולשמו מיבעיא דהא אפילו לר' מאיר דפליגי בלשמו ושלא לשמו. בשלא לשמו ולשמו מודה דלכולי עלמא תפוס לשון ראשון, וי"ל דבעבודה אחת מצי למימר אידי דתנא לשמו ושלא לשמו תנא נמי שלא לשמו אבל בשתי עבודות לא משמע לי' דנימא אידי משום דשניהם אינם בענין אחד דלשמו ושלא לשמו הוי בשתי עבודות אבל שלא לשמו ולשמו [לא] שייך כי אם בעבודה אחת וכי קאמר נמי השתא לשמו ושלא לשמו כו' הכי קעביד ק"ו השתא בשתי עבודות פסול בעבודה אחת מיבעיא, ועוד דאי בעבודה אחת (אמאי) ל)

ז ה ב ש ב א

ו) דסבירא להו. ז) פסלה לר' מאיר. ח) ט"ס. ל) ט"ס.
 ט) אמר ר' יהודה כו'. י) לדברי הכל. כ) רב פפא.